

[Gottschalck-Hansen.]

sætte, hvor meget der er konjunkturbestemt.

Når man tænker på, hvad der er blevet sagt om de forjættende virkninger, denne lov ville få, og sammenligner dette med, hvad der rent faktisk er blevet tilfældet, må man unægtelig forbløffes. Der har i dansk lovgivning været eksempler på love, der ikke har indfriet de forventninger, man har stillet til dem, men dette er vist det eneste eksempel på en lov, der har ført til det stik modsatte resultat af det tilsigtede. Loven om grundstigningsskyld vil engang gå over i vort lands politiske historie som et rystende eksempel på den helt store politiske fejltagelse. Da regeringen sidst skærpede loven i 1960, udtalte ordføreren for et af de daværende regeringspartier, det ærede medlem hr. Kristian Kristensen, her i tinget — Folketingstidende 1959-60, sp. 5453 —:

„Det sikres nu gennem lovforslaget, at man i fremtiden kan pålægge den nye byjord, altså fremtidens byjord, afgifter, så vidt jeg forstår praktisk taget ned til landbrugsjordværdien, og det helt ejendommelige vil jo være, om man derved bringer det, der nu med fuld ret kaldes den dyre jord, vi bygger på, ned på sådanne priser, at den i fremtiden kan købes til bebyggelse til praktisk taget landbrugsjordværdi . . .“.

Ja, sådan sagde det daværende ærede medlem virkelig, og han sluttede med at erklære, at efter al menneskelig beregning ville loven medføre et ganske betydeligt prisfald for den jord, vi bygger på. Og hvad er så virkeligheden blevet? Ja, det fremgår af en udtalelse, som formanden for finansministeriets ekspertudvalg vedrørende grundstigningsskyld, professor, dr. jur. Bent Christensen, den 5. december 1963 fremsatte i dagbladet Aktuelt. Han sagde — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„Det må efter de foreliggende oplysninger om udviklingen i grundpriserne

antages, at grundværdiansættelserne for en- og tofamiliehuse ved 13. almindelige vurdering vil stige med op imod 125 pct. i forhold til 1960 i København, Frederiksberg og de københavnske omegnskommuner.“

I stedet for prisfaldet kom der altså en prisstigning på 125 pct. Dette kunne grundstigningsskylden ikke forhindre.

Prisen på jord bestemmes som på ethvert andet handelsobjekt af forholdet mellem udbud og efterspørgsel. Grundstigningsskylden kan kun medvirke til og har kun medvirket til, at priserne er gået i opadgående retning, fordi sælgeren nødvendigvis må sikre sig genskaffelsesprisen og derfor, hvad der også rent faktisk har været tilfældet, lader køberen afholde grundværdistigningsafgiften. Hertil kommer så, at regeringen har fastholdt byggezoneerne, hvilket har begrænset udbuddet af jord og presset priserne endnu højere i vejret, og dette til trods for at venstre og det konservative folkeparti i to på hinanden følgende samlinger har stillet forslag om en regulering og udvidelse af de nuværende zonegrænser.

Jeg skal lade retsforbundet hvile i fred. Det betalte sin pris for samarbejdet, og det er nu ude af billedet, men de to øvrige daværende regeringspartier, som også er de to nuværende regeringspartier, burde have indset, hvad konsekvenserne ville blive af grundstigningsskylden og af de skærper, den blev underkastet i 1958 og 1960.

Men erkender de to nuværende regeringspartier da deres fejltagelse? Ja, vi har nu hørt den højtærede finansministers bemærkninger. De indledtes med en indrømmelse af, at der knytter sig urimelige virkninger til den nugældende lovgivning om grundstigningsskylden, men regeringen kan beklageligvis ikke anbefale vort forslag. Den vil ikke være med til at bringe disse urimeligheder ud af verden ved at ophæve den nugældende lovgivning. Begrundelsen er, så vidt jeg kan skønne, den, at skønt der er begået uret før i tiden, må man fortsætte